

Arrest

nr. 134 332 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 april 2014 met referentenummer REGUL 41217.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. LYS loco advocaat V. LURQUIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van Nasrulloeva Makhsharif:

"A. Feitenrelaas

U, Nasrulloeva Makhsharif, verklaarde de Tadzjiekse nationaliteit te bezitten. U bent op 29/07/1981 te Dushanbe geboren en bent gehuwd met Zelifikarov Nizam (OV 7.766.476).

Sinds 2008 werkte u voor de NGO 'Tadzjiek Family Planning Alliance' en in 2010 werd u directrice van deze organisatie.

In 2012 kreeg de organisatie opdracht van de UNDP (United Nations Development Program) om onderzoek te voeren naar de positie van prostitués en de aidsproblematiek binnen dit segment. Vanaf oktober of november 2012 werden allerlei focusgroepen opgestart waarin prostitués op anonieme wijze getuigden over hun ervaringen met de autoriteiten en de ziekenhuizen in Tadzjikistan. Uit deze informatie kwam naar voor dat zij vaak het slachtoffer van afpersing, mishandeling en verkrachting door de politie zijn.

Voorts bleek dat de HIV tests die door overheid werden georganiseerd van een verregaande laksheid getuigden. Zo werd bij verschillende personen dezelfde naald gebruikt.

Op basis van deze getuigenissen en algemene informatie stelde u een kritisch (voorlopig) rapport betreffende deze problematiek op.

Begin 2013 presenteerde u deze voorlopige versie van uw rapport tijdens een conferentie in Dushanbe. Hierbij waren ook overheidsfunctionarissen en parlementariërs aanwezig. Al tijdens de presentatie werd duidelijk dat uw voorlopige rapport niet bij iedereen in goede aarde viel en dat de meesten erg onverschillig of laconiek reageren op het verregaande misbruik ten aanzien van prostitués in Tadzjikistan.

Na de presentatie begon u telefoontjes vanuit het Ministerie van Binnenlandse Zaken te krijgen met de vraag om uw rapport te vernietigen. Eveneens werd u verweten dat u de draft niet op voorhand door de bevoegde instanties liet doorlezen.

In maart 2013 kwamen enkele agenten naar uw kantoor en eisten dat u de namen van de respondenten zou vrijgeven en het betreffende rapport vernietigde.

Hierbij werd ook gedreigd om de organisatie waarvoor u werkte op te doeken en men stelde dat u zou worden beschuldigd van smaad en laster ten overstaan van overheidsinstanties, wat strafbaar is in Tadzjikistan.

Ook de activiteiten van uw man, die studenten hielp om in het buitenland te studeren, werden toen in vraag gesteld.

In april 2013 reisde u naar België om een conferentie van de moederorganisatie 'International Family Planning Alliance' bij te wonen.

Een week voor de afreis werd uw echtgenoot door mensen van de KGB en van Binnenlandse Zaken lastiggevallen, waardoor hij u niet naar België kon vergezellen.

Na de conferentie, die een kleine week duurde, keerde u diezelfde maand nog naar Tadzjikistan terug. Intussen werd uw baas (president van de NGO), die sinds enkele jaren in de Verenigde Staten verbleef, op de hoogte gebracht van de problemen die er waren ontstaan omwille van uw voorlopige rapport. Omwille van die zaken werd u door hem gedwongen ontslag te nemen teneinde verdere problemen voor de organisatie te vermijden.

In mei 2013 ontvingen u en uw echtgenoot een convocatie met het verzoek zich op 6/05 op het politiekantoor aan te melden. Op het politiekantoor werd u langdurig ondervraagd over het voorlopige rapport en werd u geïntimideerd met dreigementen dat u van laster en smaad ten overstaan van overheidsinstanties zal worden beschuldigd.

Pas op 7/05 werden u en uw echtgenoot vrijgelaten nadat jullie ouders 5000 dollar aan de politiechef hadden betaald. Tijdens uw aanhouding diende u evenwel een reisverbod te tekenen.

Op 29/08/2013 kwam er wederom een convocatie aan met het verzoek zich op het politiekantoor aan te melden.

Hierna besloten u en uw man het land te verlaten. Jullie verbleven een week bij een vriendin alvorens jullie op 07/09/2013 Tadzjikistan per vliegtuig verlieten.

Diezelfde dag kwamen jullie in België aan, waar jullie op 17/09/2013 een asielaanvraag indienden.

Op 11/09/2013 werd nogmaals een convocatie voor jullie opgestuurd.

In België kwam u verder te weten dat jullie aan de hand van opsporingsberichten op officiële wijze in Tadzjikistan worden gezocht.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw man volgende documenten in origineel neer: 2 brieven van 'International Planned Parenthood Federation', uw werkboekje, een contract tussen 'International Planned Parenthood Federation' en 'Tadzjiek Family Planning Alliance', een voorlopig rapport aangaande HIV, preventie en de situatie van prostitués in Tadzjikistan, 2 verslagen van focusgroepen, een verslag van een vergadering betreffende de toestand van prostitués en HIV in Tadzjikistan, een bewijs van tewerkstelling bij 'Tadzjiek Family Planning Alliance', jullie huwelijksakte, het geboortebewijs van jullie kind, een diploma, 6 convocaties, het rijbewijs van uw man, de internationale paspoorten van u, uw man en jullie kind, het binnenlands paspoort van uw man, een attest ter bewijs van de werkactiviteiten van uw man in Tadzjikistan, een uitnodigingsbrief van de 'Cambridge Education Group' voor uw man, vliegtuigtickets en een enveloppe ter bewijs dat bepaalde documenten vanuit Tadzjikistan werden opgestuurd.

In kopie werden 2 internetartikels, het US State Report over de situatie in Tadzjikistan en een internetbrief waarin de Verenigde Staten hun bezorgdheid uiten over de sluiting van de Tadzjiekse NGO 'Amparo'.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege van de Tadzjiek autoriteiten omwille van een kritisch rapport dat u had geschreven.

Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

U verklaarde dat u op 06/05/2013 samen met uw echtgenoot door de politie werd vastgehouden. Tijdens deze vasthouding zouden jullie beiden een uitreisverbod hebben ondertekend. Bovendien zou de politiechef gezegd hebben dat jullie ter beschikking moesten blijven daar jullie op elk moment opnieuw zouden kunnen worden opgeroepen. Volgens uw man werd er bij jullie vrijlating gezegd dat jullie in de toekomst sowieso zouden worden opgesloten (CGVS p.6, CGVS man p.4).

Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat de periode na jullie vrijlating een zeer precare periode betreft. Niettemin verlieten jullie pas in september 2013 Tadzjikistan.

Ter rechtvaardiging van deze lange wachttijd verklaarde uw man dat er bij jullie vrijlating werd afgesproken met de politiechef dat jullie enkele maanden met rust zouden worden gelaten. Jullie zouden in vrijheid jullie proces kunnen afwachten (CGVS man p.4).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u van dergelijke afspraak niet op de hoogte was. U stelde immers dat jullie voor de 5000 dollar die werd betaald gewoon werden vrijgelaten.

Gevraagd wat er gezegd werd tussen jullie ouders en de politiechef die jullie vrijlating hadden geregeld, stelde u enkel dat jullie niet mochten reizen, dat de zaak hiermee niet was gesloten en dat jullie op elk moment konden worden opgeroepen.

Geconfronteerd met de verklaring van uw man dat onder meer werd afgesproken dat jullie enkele maanden met rust zouden worden gelaten, stelde u dat de ouders dit wellicht hadden afgesproken, maar dat u er geen weet van had (CGVS p.6, 13-14).

Gezien de precare omstandigheden waarin jullie zich bevonden, is het niet aannemelijk dat uw ouders of uw man u deze geruststelling niet zouden meegegeven hebben en dat u zodoende niet op de hoogte was van het gegeven dat de politiechef de waarborg had gegeven dat jullie voor enkele maanden met rust zouden worden gelaten.

Voorts komen de verklaringen van u en uw man betreffende het feit dat uw internationaal paspoort tijdens jullie vasthouding niet werd ingehouden niet overeen.

Voorafgaand is het zeer bevreemdend dat men bij uw vasthouding enkel uw binnenlands paspoort heeft ingehouden, en niet uw internationaal paspoort, terwijl er u toen wel een reisverbod werd opgelegd. Toen u gevraagd werd waarom zij toen uw (internationaal) paspoort niet hebben ingehouden, bleef u erbij dat u geen reisdocumenten diende af te geven en dat zelfs niet naar uw internationaal paspoort gevraagd werd (CGVS p.9, 14).

Uw man beweerde echter dat er tijdens jullie aanhouding wel naar uw internationaal paspoort werd gevraagd, maar dat u had geantwoord dat dit was verlopen, waardoor enkel uw binnenlands paspoort werd ingehouden (CGVS man p.3).

Geconfronteerd met de bewering van uw man dat er toen naar uw internationaal paspoort werd gevraagd, stelde u enkel dat u zich dit niet kon herinneren (CGVS p.14).

Het is echter weinig aannemelijk dat u zich in de gegeven omstandigheden niet kon herinneren hoe u erin geslaagd bent uw internationaal paspoort bij te houden.

Hiermee samenhangend is het zeer bevreemdend dat er op 22/07/2013 nog een internationaal paspoort voor jullie minderjarige zoon werd uitgegeven terwijl er voordien tegen jullie (de ouders) een reisverbod werd ingesteld en er tegen jullie, naar jullie verklaringen, bovendien een strafzaak lopende was (zie documenten; CGVS p.10, CGVS man p.4).

Dergelijke incoherentie en bevreemdende gang van zaken komt dan ook weinig overtuigend over.

Verder is het evenzeer weinig aannemelijk dat jullie in de gegeven omstandigheden het risico namen Tadzjikistan per vliegtuig en met het vertoon van uw internationaal paspoort via de luchthaven van Dushanbe te verlaten.

Bovendien is het bevreemdend dat jullie hier probleemloos in slaagden ondanks het feit dat er een reisverbod tegen jullie was uitgevaardigd en er een week voor jullie vertrek nog een convocatie naar jullie werd toegestuurd.

Gevraagd naar uw inschatting van het risico om op dergelijke wijze Tadzjikistan te verlaten, gaf u onder meer aan dat er nog geen opsporingsbevel tegen jullie was uitgevaardigd. Ook uw man gaf ter rechtvaardiging aan dat jullie toen nog niet in opsporing waren (CGVS p.9, CGVS man p.3).

Gelet op de door jullie geschetste omstandigheden is het echter niet aannemelijk dat jullie een dergelijk risico namen. Zo was er reeds een uitreisverbod tegen jullie uitgevaardigd en liep er ook reeds een politieonderzoek tegen jullie beiden. Daarenboven hadden jullie verzuimd in te gaan op de convocatie overeenkomstig dewelke jullie een week voor jullie uitreis op het politiekantoor dienden te verschijnen.

Gelet op deze omstandigheden, die erop wijzen dat jullie toen reeds door jullie autoriteiten werden ge adviseerd en jullie autoriteiten klaarblijkelijk wilden vermijden dat jullie het land zouden verlaten, is het weinig aannemelijk dat zij pas effectieve maatregelen zouden nemen om jullie te beletten te reizen nadat jullie waren vertrokken - uw man stelde immers dat door de opsporingsberichten jullie niet meer in staat zouden zijn geweest Tadzjikistan per transport te verlaten (CGVS man p.2).

De bewering als zou uw man kennissen hebben gehad bij de personen die de tickets controleren kan evenmin overtuigen.

Naast het blote karakter van deze bewering is het weinig logisch dat jullie enerzijds stellen dat er geen risico voor jullie zou zijn om het land met vertoon van paspoort te verlaten omdat jullie (toen) nog niet werden opgespoord om nadien dergelijke kennissen aan te halen die jullie geholpen zouden hebben bij het verlaten van Tadzjikistan (CGVS p.10).

Indien jullie in de overtuiging waren dat er geen risico was daar er toen nog geen opsporingsberichten tegen jullie waren, is het onduidelijk waarom jullie desgevallend dergelijke kennissen gecontacteerd zouden hebben.

Gezien de wijze en omstandigheden waarin jullie Tadzjikistan verlieten kon worden verwacht dat jullie concrete, logische en eenduidige verklaringen aflegden betreffende de wijze waarop jullie erin slaagden het risico bij een paspoortcontrole in de gegeven omstandigheden te rechtvaardigen of te verantwoorden.

Dit is echter geenszins het geval wat de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsrelaas dan ook verder ondermijnt.

Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten en uw bewering als zouden u en uw man officieel in Tadzjikistan worden gezocht.

Ten slotte is het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw ontslag geen stappen ondernomen hebt om te weten te komen wat er met het bewuste rapport uiteindelijk is gebeurd een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij jullie werd vastgesteld.

Uit uw relaas blijkt dat u een grote bereidheid en een risicovol gedrag aan de dag legde om, ondanks de grote druk van overheidswege, het rapport gepubliceerd te krijgen.

In dergelijke omstandigheden is het dan ook weinig aannemelijk dat u niet kon zeggen wat er uiteindelijk met het bewuste rapport is gebeurd noch dat u inspanningen hebt geleverd om dit te weten te komen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel vermoedens had dat dit rapport nog niet werd gepubliceerd, al sloot u niet uit dat er misschien een aangepaste en ingekorte versie van het rapport werd opgesteld.

Gevraagd of u dit bij uw vroegere collega's heeft nagevraagd stelde u hen wel nog na uw ontslag te hebben gezien, maar dat jullie hierover niet hadden gepraat. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich hierover evenmin bij (G.), wiens naam onder het voorlopige rapport staat, heeft geïnformeerd (CGVS p.12-13, 7-8).

Een dergelijke passiviteit om het bewuste rapport dat de oorzaak van uw vervolgingsproblemen betreft op te volgen, duidt op een desinteresse die niet in verhouding staat met de risico's die u genomen zou hebben om dit document gepubliceerd te krijgen.

Bovendien is het zeer bevreemdend dat volgens u de opdrachtgever noch de deskundige wiens naam onderaan het voorlopige rapport staat op geen enkele wijze op de hoogte zijn van de problemen die rond het rapport zijn ontstaan (CGVS p.12).

Er zou redelijkerwijs verwacht worden dat er ernstige vragen zouden worden gesteld betreffende het uitblijven van het definitieve rapport. De opdrachtgevers hadden immers via het UNDP fondsen voorzien voor de publicatie van het rapport en uit het door u neergelegde contract blijkt dat er, op de afwerking van de definitieve versie na, duidelijke tijdstippen voorzien zijn voor de verschillende stadia van het rapport. Verder blijkt uit uw verklaringen dat de definitieve versie begin 2013 moest zijn afgewerkt.

U zou de eerste draft reeds eind 2012 hebben doorgestuurd naar het hoofdkantoor en u had kort nadien een publieke toelichting aangaande dit rapport gegeven (CGVS p.3- 5).

Dergelijke zaken maken het dan ook zeer opmerkelijk dat men zich, voor zover u weet, geen ernstige vragen stelde bij het feit dat de finale versie zolang op zich liet (of laat) wachten.

Al deze incoherenties, vaagheden en onnauwkeurigheden in uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw man voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

De brieven van 'International Planned Parenthood Federation', uw werkboekje, een contract tussen 'International Planned Parenthood Federation' en 'Tadzjik Family Planning Alliance', het voorlopige rapport aangaande HIV, preventie en de situatie van prostitués in Tadzjikistan, de 2 verslagen van focus groepen, een verslag van een vergadering betreffende de toestand van prostitués en HIV in Tadzjikistan en het bewijs van tewerkstelling bij 'Tadzjiek Family Planning Alliance' geven aan dat u inderdaad een voorname positie had binnen de NGO 'Tadzjiek Family Planning Alliance' en dat u een directe betrokkenheid had bij de opmaak van het rapport rond HIV en de toestand voor prostitués in Tadzjikistan. Deze zaken worden echter in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken.

Jullie huwelijksakte, het geboortebewijs van jullie kind, uw diploma, het rijbewijs van uw man, de internationale paspoorten van u, uw man en jullie kind, het binnenlands paspoort van uw man en de vliegtuigtickets bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

Bovendien geeft het ook informatie over jullie reistraject naar België dewelke evenwel niet in twijfel wordt getrokken in bovenstaande motivering.,

Het attest ter bewijs van de werkactiviteiten van uw man in Tadzjikistan, een uitnodigingsbrief van de 'Cambridge Education Group' voor uw man en zijn werkboekje indiceren dat uw man inderdaad een zaak runde waarin hij studenten naar een buitenlandse universiteit stuurde wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De enveloppe geeft enkel aan dat bepaalde documenten vanuit Tadzjikistan werden opgestuurd.

De 6 convocaties geven vooreerst geen informatie naar de redenen waarom jullie als getuige werden opgeroepen. Bijgevolg kunnen deze op zichzelf, zonder geloofwaardige verklaringen om deze te ondersteunen, aan jullie vervolgingsfeiten worden gelinkt.

Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er in Tadzjikistan een zeer hoge mate van corruptie aanwezig is waardoor er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn.

Dit relativeert dan ook verder de bewijswaarde van dergelijke documenten en wegen dan ook niet op tegen de ongeloofwaardigheid die in jullie verklaringen werd vastgesteld.

De 2 internetartikels (die handelen over de beknotting van de politieke oppositie in Tadzjikistan die het religieus extremisme in de hand kan werken en de repressieve houding van de Tadzjiek autoriteiten ten aanzien van de NGO 'Amparo'), het US State Report over situatie in Tadzjikistan en een internetbrief waarin de Verenigde Staten zijn bezorgdheid uit over de sluiting van de Tadzjiek NGO 'Amparo' geeft informatie over de algemene situatie in Tadzjikistan en over de problemen die de NGO 'Amparo' heeft gekend.

U noch de organisatie waarvoor u werkte komen evenwel in de betreffende artikelen voor waardoor deze niet kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas. U gaf immers ook aan dat geen enkele organisatie over uw problemen heeft bericht en dat uw organisatie nooit problemen heeft gekend voor de draft van het bewuste rapport (CGVS p. 12, 8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Zelifikarov Nizam:

"A. Feitenrelaas

U, Zelifikarov Nizam, verklaarde de Tadzjiek en de Russische nationaliteit te bezitten. U werd op 25/03/1985 te Dushanbe geboren en bent gehuwd met Nasrulloeva Makhsharif (ov 7.766.476). Omwille van een kritisch rapport dat uw vrouw geschreven had, werden jullie beiden in mei 2013 opgepakt.

Voorts werd u omwille van diezelfde reden valselijk beschuldigd van spionage in Tadzjikistan.

Door deze redenen besloten u en uw vrouw in september 2013 Tadzjikistan te verlaten en reisden naar België waar jullie op 17/09/2013 een asielaanvraag indienden.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt bijgevolg dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenote Nasrulloeva Makhsharif.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat al uw problemen (aanhouding en beschuldigingen van spionage) een rechtstreeks gevolg waren van de vervolgingsproblemen van uw echtgenote (CGVS 2, CGVS vrouw p.4-6).

In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van haar asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenote luidt als volgt:

"U verklaarde vervolging te vrezen vanwege van de Tadzjiek autoriteiten omwille van een kritisch rapport dat u had geschreven. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

U verklaarde dat u op 06/05/2013 samen met uw echtgenoot door de politie werd vastgehouden. Tijdens deze vasthouding zouden jullie beiden een uitreisverbod hebben ondertekend. Bovendien zou de politiechef gezegd hebben dat jullie ter beschikking moesten blijven daar jullie op elk moment opnieuw zouden kunnen worden opgeroepen. Volgens uw man werd er bij jullie vrijlating gezegd dat jullie in de toekomst sowieso zouden worden opgesloten (CGVS p.6, CGVS man p.4). Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat de periode na jullie vrijlating een zeer preciaire periode betreft. Niettemin verlieten jullie pas in september 2013 Tadzjikistan. Ter rechtvaardiging van deze lange wachttijd verklaarde uw man dat er bij jullie vrijlating werd afgesproken met de politiechef dat jullie enkele maanden met rust zouden worden gelaten. Jullie zouden in vrijheid jullie proces kunnen afwachten (CGVS man p.4). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u van dergelijke afspraak niet op de hoogte was. U stelde immers dat jullie voor de 5000 dollar die werd betaald gewoon werden vrijgelaten. Gevraagd wat er gezegd werd tussen jullie ouders en de politiechef die jullie vrijlating hadden geregeld, stelde u enkel dat jullie niet mochten reizen, dat de zaak hiermee niet was gesloten en dat jullie op elk moment konden worden opgeroepen. Geconfronteerd met de verklaring van uw man dat onder meer werd afgesproken dat jullie enkele maanden met rust zouden worden gelaten, stelde u dat de ouders dit wellicht hadden afgesproken, maar dat u er geen weet van had (CGVS p.6, 13-14). Gezien de preciaire omstandigheden waarin jullie zich bevonden, is het niet aannemelijk dat uw ouders of uw man u deze geruststelling niet zouden meegegeven hebben en dat u zodoende niet op de hoogte was van het gegeven dat de politiechef de waarborg had gegeven dat jullie voor enkele maanden met rust zouden worden gelaten.

Voorts komen de verklaringen van u en uw man betreffende het feit dat uw internationaal paspoort tijdens jullie vasthouding niet werd ingehouden niet overeen. Voorafgaand is het zeer bevreemdend dat men bij uw vasthouding enkel uw binnenlands paspoort heeft ingehouden, en niet uw internationaal paspoort, terwijl er u toen wel een reisverbod werd opgelegd. Toen u gevraagd werd waarom zij toen uw (internationaal) paspoort niet hebben ingehouden, bleef u erbij dat u geen reisdocumenten diende af te geven en dat zelfs niet naar uw internationaal paspoort gevraagd werd (CGVS p.9, 14). Uw man beweerde echter dat er tijdens jullie aanhouding wel naar uw internationaal paspoort werd gevraagd, maar dat u had geantwoord dat dit was verlopen, waardoor enkel uw binnenlands paspoort werd ingehouden (CGVS man p.3). Geconfronteerd met de bewering van uw man dat er toen naar uw internationaal paspoort werd gevraagd, stelde u enkel dat u zich dit niet kon herinneren (CGVS p.14). Het is echter weinig aannemelijk dat u zich in de gegeven omstandigheden niet kon herinneren hoe u erin geslaagd bent uw internationaal paspoort bij te houden. Hiermee samenhangend is het zeer bevreemdend dat er op 22/07/2013 nog een internationaal paspoort voor jullie minderjarige zoon werd uitgegeven terwijl er voordien tegen jullie (de ouders) een reisverbod werd ingesteld en er tegen jullie, naar jullie verklaringen, bovendien een strafzaak lopende was (zie documenten; CGVS p.10, CGVS man p.4). Dergelijke incoherentie en bevreemdende gang van zaken komt dan ook weinig overtuigend over.

Verder is het evenzeer weinig aannemelijk dat jullie in de gegeven omstandigheden het risico namen Tadzjikistan per vliegtuig en met het vertoon van uw internationaal paspoort via de luchthaven van Dushanbe te verlaten. Bovendien is het bevreemdend dat jullie hier probleemloos in slaagden ondanks het feit dat er een reisverbod tegen jullie was uitgevaardigd en er een week voor jullie vertrek nog een convocatie naar jullie werd toegestuurd. Gevraagd naar uw inschatting van het risico om op dergelijke wijze Tadzjikistan te verlaten, gaf u onder meer aan dat er nog geen opsporingsbevel tegen jullie was uitgevaardigd. Ook uw man gaf ter rechtvaardiging aan dat jullie toen nog niet in opsporing waren (CGVS p.9, CGVS man p.3). Gelet op de door jullie geschetste omstandigheden is het echter niet aannemelijk dat jullie een dergelijk risico namen. Zo was er reeds een uitreisverbod tegen

jullie uitgevaardigd en liep er ook reeds een politieonderzoek tegen jullie beiden. Daarenboven hadden jullie verzuimd in te gaan op de convocatie overeenkomstig dewelke jullie een week voor jullie uitreis op het politiekantoor dienden te verschijnen. Gelet op deze omstandigheden, die erop wijzen dat jullie toen reeds door jullie autoriteiten werden gevisieerd en jullie autoriteiten klaarblijkelijk wilden vermijden dat jullie het land zouden verlaten, is het weinig aannemelijk dat zij pas effectieve maatregelen zouden nemen om jullie te beletten te reizen nadat jullie waren vertrokken - uw man stelde immers dat door de opsporingsberichten jullie niet meer in staat zouden zijn geweest Tadzjikistan per transport te verlaten (CGVS man p.2). De bewering als zou uw man kennissen hebben gehad bij de personen die de tickets controleren kan evenmin overtuigen. Naast het blote karakter van deze bewering is het weinig logisch dat jullie enerzijds stellen dat er geen risico voor jullie zou zijn om het land met vertoon van paspoort te verlaten omdat jullie (toen) nog niet werden opgespoord om nadien dergelijke kennissen aan te halen die jullie geholpen zouden hebben bij het verlaten van Tadzjikistan (CGVS p.10). Indien jullie in de overtuiging waren dat er geen risico was daar er toen nog geen opsporingsberichten tegen jullie waren, is het onduidelijk waarom jullie desgevallend dergelijke kennissen gecontacteerd zouden hebben. Gezien de wijze en omstandigheden waarin jullie Tadzjikistan verlieten kon worden verwacht dat jullie concrete, logische en eenduidige verklaringen aflegden betreffende de wijze waarop jullie erin slaagden het risico bij een paspoortcontrole in de gegeven omstandigheden te rechtvaardigen of te verantwoorden. Dit is echter geenszins het geval wat de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsrelaas dan ook verder ondermijnt.

Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten en uw bewering als zouden u en uw man officieel in Tadzjikistan worden gezocht.

Ten slotte is het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw ontslag geen stappen ondernomen hebt om te weten te komen wat er met het bewuste rapport uiteindelijk is gebeurd een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij jullie werd vastgesteld. Uit uw relaas blijkt dat u een grote bereidheid en een risicovol gedrag aan de dag legde om, ondanks de grote druk van overheidswege, het rapport gepubliceerd te krijgen. In dergelijke omstandigheden is het dan ook weinig aannemelijk dat u niet kon zeggen wat er uiteindelijk met het bewuste rapport is gebeurd noch dat u inspanningen hebt geleverd om dit te weten te komen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel vermoedens had dat dit rapport nog niet werd gepubliceerd, al sloot u niet uit dat er misschien een aangepaste en ingekorte versie van het rapport werd opgesteld. Gevraagd of u dit bij uw vroegere collega's heeft nagevraagd stelde u hen wel nog na uw ontslag te hebben gezien, maar dat jullie hierover niet hadden gepraat. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich hierover evenmin bij (G.), wiens naam onder het voorlopige rapport staat, heeft geïnformeerd (CGVS p.12-13, 7-8). Een dergelijke passiviteit om het bewuste rapport dat de oorzaak van uw vervolgingsproblemen betreft op te volgen, duidt op een desinteresse die niet in verhouding staat met de risico's die u genomen zou hebben om dit document gepubliceerd te krijgen. Bovendien is het zeer bevreemdend dat volgens u de opdrachtgever noch de deskundige wiens naam onderaan het voorlopige rapport staat op geen enkele wijze op de hoogte zijn van de problemen die rond het rapport zijn ontstaan (CGVS p.12). Er zou redelijkerwijs verwacht worden dat er ernstige vragen zouden worden gesteld betreffende het uitblijven van het definitieve rapport. De opdrachtgevers hadden immers via het UNDP fondsen voorzien voor de publicatie van het rapport en uit het door u neergelegde contract blijkt dat er, op de afwerking van de definitieve versie na, duidelijke tijdstippen voorzien zijn voor de verschillende stadia van het rapport. Verder blijkt uit uw verklaringen dat de definitieve versie begin 2013 moest zijn afgewerkt. U zou de eerste draft reeds eind 2012 hebben doorgestuurd naar het hoofdkantoor en u had kort nadien een publieke toelichting aangaande dit rapport gegeven (CGVS p.3- 5). Dergelijke zaken maken het dan ook zeer opmerkelijk dat men zich, voor zover u weet, geen ernstige vragen stelde bij het feit dat de finale versie zolang op zich liet (of laat) wachten.

Al deze incoherenties, vaagheden en onnauwkeurigheden in uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw man voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

De brieven van 'International Planned Parenthood Federation', uw werkboekje, een contract tussen 'International Planned Parenthood Federation' en 'Tadzjik Family Planning Alliance', het voorlopige rapport aangaande HIV, preventie en de situatie van prostitués in Tadzjikistan, de 2 verslagen van focus groepen, een verslag van een vergadering betreffende de toestand van prostitués en HIV in Tadzjikistan en het bewijs van tewerkstelling bij 'Tadzjiek Family Planning Alliance' geven aan dat u inderdaad een voorname positie had binnen de NGO 'Tadzjiek Family Planning Alliance' en dat u een directe betrokkenheid had bij de opmaak van het rapport rond HIV en de toestand voor prostitués in Tadzjikistan. Deze zaken worden echter in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken.

Jullie huwelijksakte, het geboortebewijs van jullie kind, uw diploma, het rijbewijs van uw man, de internationale paspoorten van u, uw man en jullie kind, het binnenlands paspoort van uw man en de vliegtuigtickets bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven. Bovendien geeft het ook informatie over jullie reistraject naar België dewelke evenwel niet in twijfel wordt getrokken in bovenstaande motivering.,

Het attest ter bewijs van de werkactiviteiten van uw man in Tadzjikistan, een uitnodigingsbrief van de 'Cambridge Education Group' voor uw man en zijn werkboekje indiceren dat uw man inderdaad een zaak runde waarin hij studenten naar een buitenlandse universiteit stuurde wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De enveloppe geeft enkel aan dat bepaalde documenten vanuit Tadzjikistan werden opgestuurd.

De 6 convocaties geven vooreerst geen informatie naar de redenen waarom jullie als getuige werden opgeroepen. Bijgevolg kunnen deze op zichzelf, zonder geloofwaardige verklaringen om deze te ondersteunen, aan jullie vervolgingsfeiten worden gelinkt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er in Tadzjikistan een zeer hoge mate van corruptie aanwezig is waardoor er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Dit relativeert dan ook verder de bewijswaarde van dergelijke documenten en wegen dan ook niet op tegen de ongeloofwaardigheid die in jullie verklaringen werd vastgesteld.

De 2 internetartikels (die handelen over de beknotting van de politieke oppositie in Tadzjikistan die het religieus extremisme in de hand kan werken en de repressieve houding van de Tadzjiek autoriteiten ten aanzien van de NGO 'Amparo'), het US State Report over situatie in Tadzjikistan en een internetbrief waarin de Verenigde Staten zijn bezorgdheid uit over de sluiting van de Tadzjiek NGO 'Amparo' geeft informatie over de algemene situatie in Tadzjikistan en over de problemen die de NGO 'Amparo' heeft gekend. U noch de organisatie waarvoor u werkte komen evenwel in de betreffende artikelen voor waardoor deze niet kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas. U gaf immers ook aan dat geen enkele organisatie over uw problemen heeft bericht en dat uw organisatie nooit problemen heeft gekend voor de draft van het bewuste rapport (CGVS p.12, 8)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In het verzoekschrift van 12 maart 2014 wordt gesteld:

"Algemeen

Het CGVS weigert de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij meent tegenstrijdigheden te kunnen vaststellen in het relaas van Verzoekers die de vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Deze beweerde tegenstrijdigheden zijn vaak niet pertinent of berusten op verkeerde interpretaties door het CGVS, nu zij niets te maken hebben met de redenen om aan te nemen dat Verzoekers voldoen aan de voorwaarden om asiel aan te vragen. Zij worden hierna toegelicht.

Tevens mag men hierbij niet uit het oog verliezen welke psychologische impact de recente feiten hebben gehad op

Verzoekers, zeker gezien Verzoekster op het ogenblik van de feiten zwanger was van haar tweede kindje met Verzoeker.

Zo waren Verzoekers op het ogenblik van het verhoor op het politiekantoor bezorgd, angstig, moe en verward gezien de bedreigende situatie en verplichte overnachting in een politiecel.

Daarenboven hebben Verzoeker en Verzoekster deze bijzonder negatieve ervaring elk op een verschillende manier beleefd en geïnterpreteerd, waardoor er misschien kleine anekdotische verschillen in hun relaas vast te stellen zijn, die evenwel niet van aard zijn Verzoekers' vervolgingsvrees onaannemelijk te maken, noch mogen toelaten te besluiten dat Verzoekers niet zouden voldoen aan de voorwaarden om asiel aan te vragen.

Met betrekking tot de convocatie en de lange wachttijd om het land te verlaten

Op 7 mei 2013 werden Verzoekers vrijgelaten nadat hun ouders 5.000 dollar aan de politiechef hadden betaald en Verzoekers een papiertje hadden ondertekend waarin ze verklaarden het land niet te zullen verlaten.

Aangezien de periode na de vrijlating, omwille van vervolgingsvrees, zeer precair was (aldus het CGVS), is het volgens het CGVS zeer bevreemdend dat Verzoekers pas in september 2013 het land verlieten.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de door het CGVS geheten 'convocatie' evenals het '(uit)reisverbod' terminologisch niet geheel correct zijn om aan te geven wat hieronder in feite dient te worden verstaan.

De 'convocaties' betreffen officiële briefjes die uitsluitend het verzoek bevatten om zich op welbepaalde datum naar het politiekantoor te begeven.

Het 'uitreisverbod' betreft evenmin een officiële beslissing vanwege de politionele, rechterlijke of andere autoriteiten, maar is eenvoudigweg een papiertje waarin Verzoekers verklaard hebben het land niet te zullen verlaten maar zich beschikbaar te houden voor verdere ondervraging door de politie. Aan Verzoekers werd immers duidelijk gemaakt dat zij in de toekomst nog zouden worden opgeroepen voor verder verhoor.

De verklaring van Verzoeker dat zij 'enkele maanden met rust zouden worden gelaten door de politie' dient dan ook in deze context te worden begrepen.

Wetende dat er nog verdere verhoren zouden plaats vinden in de toekomst waarbij verder druk zou worden uitgeoefend om het (voorlopig) rapport te vernietigen en de namen van de respondenten vrij te geven, verkeerde Verzoeker in de veronderstelling dat zij enige tijd met rust zouden worden gelaten door de politie, temeer omdat zij zich t.a.v. de politie schriftelijk toe verbonden hadden het land niet te zullen verlaten.

Dit doet evenwel geen afbreuk aan Verzoekers' terechte vrees voor verdere vervolging. In elk geval, zijn Verzoekers op dat ogenblik begonnen met de voorbereidingen voor hun vertrek (zoals hoger aangegeven) en waren zij allerminst van plan om nog te reageren op de 'convocaties'.

Met betrekking tot de verwijzing naar het internationaal paspoort

Het CGVS duidt het Verzoekers ten kwade dat hun verklaringen niet overeen stemmen over het feit dat Verzoekster haar internationaal paspoort tijdens hun vasthouding niet werd ingehouden, temeer daar er een 'reisverbod' werd opgelegd.

Opnieuw verwijzen we naar de terminologische verwarring over de inhoud van het begrip 'reisverbod'. Het 'uitreisverbod' betreft evenmin een officiële beslissing vanwege de politionele, rechterlijke of andere autoriteiten, maar is eenvoudigweg een papiertje waarin Verzoekers verklaard hebben het land niet te zullen verlaten maar zich beschikbaar te houden voor verdere ondervraging door de politie.

Het CGVS dient zich ervoor te behoeden dit 'reisverbod' te bekijken door haar Belgische bril: in Tadzjikistan worden dergelijke 'briefjes' waarbij men verklaart het land niet te zullen verlaten, niet overgemaakt aan de ambassades of consulaten en evenmin in een centrale databank bewaard die kan worden geraadpleegd door politie, douane en overheid.

In dezelfde context dient te worden begrepen dat het internationaal paspoort dat voor Verzoekers minderjarige zoon werd uitgegeven op 22 juli 2013, ondanks het 'reisverbod' waartoe de ouders zich hadden verbonden allerminst bevreemdend is. Daarenboven was nog geen strafzaak lopende tegen hen, maar wel een strafonderzoek (in politionele fase) wegens vermeende laster en smaad ten overstaan van overheidsinstanties.

Verzoekster bevestigt dat zij zich niet kan herinneren dat er naar haar internationaal paspoort werd gevraagd.

We brengen in herinnering dat zij na de ondervraging en verplichte overnachting in een politiecel, bezorgd, angstig, verward en bijzonder moe was. Evenwel had Verzoekster haar recent vernieuwde internationaal paspoort niet bij zich op het moment van de ondervraging, maar wel haar onlangs vervallen internationaal paspoort.

Aangezien de politie kennis had genomen van het vervallen internationaal paspoort en daarenboven beschikte over Verzoekers' binnenlands paspoort evenals hun verklaring het land niet te zullen verlaten, is het in tegenstelling tot hetgeen het CGVS beweert niet onaannemelijk dat Verzoeksters internationaal paspoort niet werd ingehouden (dat ze bovendien op dat moment niet bij zich had).

Dat Verzoekers het risico namen het land te verlaten per vliegtuig ondanks het tegen hen uitgevaardigde 'uitreisverbod'

Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat Verzoekers het risico namen het land te verlaten per vliegtuig en met het vertoon van Verzoeksters internationaal paspoort ondanks het tegen hen uitgevaardigde 'uitreisverbod'.

Opnieuw bestaat er in hoofde van het CGVS terminologische verwarring ontstaan over het 'uitreisverbod' en de afwezigheid van een 'opsporingsbevel'.

Voor Verzoekers was de meest eenvoudige vluchtroute, gezien de ligging van hun herkomstland en België als eindbestemming, per vliegtuig. Daarenboven waren Verzoekers vrij zeker dat zij nog niet 'geseind' stonden, ervan uitgaande dat het 'briefje' waarbij zij verklaard hadden het land niet te zullen verlaten niet was ingegeven in een centrale databank die zou worden geraadpleegd door politie, douane of overheid. Doordat Verzoekster regelmatig reisde, was zij eveneens vertrouwd met de laksheid van het douanepersoneel bij de controle van reisdocumenten.

De bewering van Verzoeker dat hij kennissen zou hebben gehad bij de personen die de paspoortcontroles uitvoeren, dient te worden gezien als repliek op de vraag van het CGVS of Verzoekers in de luchthaven enig risico vreesden en illustreert de laksheid van het overheidspersoneel en de wijd verspreide corruptie in Tadzjikistan.

Tijdens het verhoor heeft Verzoeker op geen enkel ogenblik aangegeven dat dat zij dergelijke kennissen hebben gecontacteerd die hen zouden hebben geholpen bij de paspoortcontrole.

Dit berust op een verkeerd begrip van Verzoekers verklaring in hoofde van het CGVS.

Verzoeker verklaarde enkel dat hij kennissen had bij de personen die de paspoortcontrole uitvoerden, die bereid zouden zijn geweest hen te helpen in geval van problemen.

Dat Verzoekster sedert haar ontslag geen verdere stappen ondernomen heeft om te weten te komen wat er met het bewuste rapport is gebeurd

Verzoekster was wel degelijk op de hoogte van het feit dat het rapport nog steeds niet gepubliceerd was, aangezien ze dit regelmatig nakeek op de centrale website waar alle rapporten dienden te worden gepubliceerd van de deelnemende organisaties in de verschillende landen.

Verzoekster is sedert haar ontslag logischerwijs niet op de hoogte of er geen ernstige vragen zouden zijn gesteld bij het feit dat de publicatie van hun rapport zo lang op zich liet wachten. De afwerking van het rapport is thans de verantwoordelijkheid van de nieuwe directeur die Verzoekster vervangen heeft (namelijk de voormalige President van de NGO). Wel had Verzoekster opgemerkt dat er nog organisaties waren van wie het rapport nog niet was gepubliceerd.

Verder heeft Verzoekster na haar gesprek met het CGVS op 12 december 2013 nog contact gehad met (G.) en hem gevraagd of de finale versie van het rapport klaar is. Hij vertelde Verzoekster dat ze nog steeds bezig waren de laatste commentaren van IPPF/TFPI te verwerken en weldra zouden publiceren. (G.) heeft, in tegenstelling tot Verzoekster, nooit enige problemen met de politie ondervonden.

Een verklaring hiervoor ligt misschien in het feit dat hij Zwitsers staatsburger is, voortdurend reist en moeilijk bereikbaar is en niet het 'gezicht' van de bevindingen en standpunten in het rapport was. Verzoekster meent dat zij werd geïviseerd omdat zij de grote fout had begaan de inhoud van het voorlopige rapport reeds 'als het ware met haar woorden te publiceren' ten aanzien van de overheidsfunctionarissen tijdens de presentatie.

Conclusie

Het voorgaande toont aan dat heel wat van de 'tegenstrijdigheden' vastgesteld door het CGVS helemaal geen tegenstrijdigheden zijn, en vaak berusten op een verkeerde terminologische interpretatie of gebrek aan informatie bij het CGVS.

Heel wat van de 'tegenstrijdigheden' vastgesteld door het CGVS zijn ook helemaal niet pertinent, daar zij geen betrekking hebben op de redenen om asiel toe te kennen.

De feiten die Verzoekers in dat verband uiteenzetten, zijn telkens helder en werden hierboven toegelicht.

IN RECHTE

Wanneer men de 'tegenstrijdigheden' die het CGVS vaststelde, maar die klaarblijkelijk foutief en/of niet-pertinent zijn, buiten beschouwing laat, blijkt duidelijk dat de motivering van het CGVS voor de weigering van de asielaanvraag van Verzoekers ruim onvoldoende is, en uitsluitend berust op niet-pertinente feiten.

Wanneer men alle elementen in overweging neemt, kan men niet anders dan vaststellen dat Verzoekers wel degelijk aan de voorwaarden voldoen om de vluchtelingenstatus te genieten, minstens om subsidiaire bescherming te genieten.

Verzoekers stellen dan ook vast dat het CGVS artikel 1.A.(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), artikel 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet') de algemene motiveringsplicht, het

zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft geschonden.

VORDERING

Verzoekers handhaven, om al de hierboven uiteengezette redenen, hun verzoek om als vluchteling erkend te worden of toch minstens de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen en verzoeken u dan ook:

1. In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en hen:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling, hen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over hun statuut van vluchteling of het statuut van subsidiaire bescherming;"

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift hun Tadzjiekse huwelijksakte (stuk 3) en hun beider "bijlage 26" (stuk 4).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekers wijzen op de grote psychologische impact van de feiten en de zwangerschap van verzoekster, merkt de Raad op dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205).

Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielaanvraag.

De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Bovendien kan de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van zijn of haar partner (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.442; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.547).

Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Omwille van deze reden kan niet worden aangenomen dat uit het loutere feit dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden zou kunnen worden afgeleid dat één van beide de waarheid spreekt, wel integendeel.

Waar verzoekers aanvoeren dat het "uitreisverbod" waarnaar zij tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal verwezen, geen officiële beslissing was maar slechts een "papiertje" waarin verzoekers verklaarden het land niet te zullen verlaten, wordt vastgesteld dat verzoekers niet verder komen dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring.

Tijdens haar verhoor op 4 december 2013 verklaarde verzoekster immers: "[...] en pas toen ons vrijgelaten met een verwittiging en uitreisverbod en krijgen verwittiging nergens naartoe te gaan, ze kunnen ons elk ogenblik oproepen" en voegde zij hieraan toe: "Ondertekenen niet vertrekken als je daarna vertrekt nog een overtreding" (zie het verhoorverslag, p. 6, 7).

Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op de vraag wat onder het uitreisverbod begrepen moet worden, antwoordde: "Geen recht om land te verlaten, ons tadjiek paspoort ingehouden en zelfde gevraagd aan vrouw en gezegd dat ze geen had" (zie het verhoorverslag, p. 3).

Hetzelfde geldt voor de uitleg in het verzoekschrift dat de neergelegde convocaties slechts "officiële briefjes" zijn met de vraag om zich op een welbepaalde datum naar het politiekantoor te begeven. De Raad is van oordeel dat verzoekers het officieel karakter van de tegen hen ingestelde onderzoeken pogen te minimaliseren in een poging om de vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot het internationaal paspoort van verzoekster te weerleggen, hetgeen niet aanvaard wordt.

Waar in de bestreden beslissingen opgemerkt wordt dat verzoekers verklaarden op 6 mei 2013 door de politie te zijn vastgehouden en pas op 7 september 2013 Tadzjikistan verlaten te hebben, komen verzoekers niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen evenwel de motivering van de bestreden beslissing niet ongedaan kan maken.

Gelet op het voorgaande stellen de bestreden beslissingen volgens de Raad dan ook terecht dat:

"U verklaarde dat u op 06/05/2013 samen met uw echtgenoot door de politie werd vastgehouden. Tijdens deze vasthouding zouden jullie beiden een uitreisverbod hebben ondertekend. Bovendien zou de politiechef gezegd hebben dat jullie ter beschikking moesten blijven daar jullie op elk moment opnieuw zouden kunnen worden opgeroepen.

Volgens uw man werd er bij jullie vrijlating gezegd dat jullie in de toekomst sowieso zouden worden opgesloten (CGVS p.6, CGVS man p.4).

Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat de periode na jullie vrijlating een zeer precare periode betreft. Niettemin verlieten jullie pas in september 2013 Tadzjikistan.

Ter rechtvaardiging van deze lange wachttijd verklaarde uw man dat er bij jullie vrijlating werd afgesproken met de politiechef dat jullie enkele maanden met rust zouden worden gelaten. Jullie zouden in vrijheid jullie proces kunnen afwachten (CGVS man p.4).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u van dergelijke afspraak niet op de hoogte was. U stelde immers dat jullie voor de 5000 dollar die werd betaald gewoon werden vrijgelaten.

Gevraagd wat er gezegd werd tussen jullie ouders en de politiechef die jullie vrijlating hadden geregeld, stelde u enkel dat jullie niet mochten reizen, dat de zaak hiermee niet was gesloten en dat jullie op elk moment konden worden opgeroepen.

Geconfronteerd met de verklaring van uw man dat onder meer werd afgesproken dat jullie enkele maanden met rust zouden worden gelaten, stelde u dat de ouders dit wellicht hadden afgesproken, maar dat u er geen weet van had (CGVS p.6, 13-14).

Gezien de precare omstandigheden waarin jullie zich bevonden, is het niet aannemelijk dat uw ouders of uw man u deze geruststelling niet zouden meegegeven hebben en dat u zodoende niet op de hoogte was van het gegeven dat de politiechef de waarborg had gegeven dat jullie voor enkele maanden met rust zouden worden gelaten.

Voorts komen de verklaringen van u en uw man betreffende het feit dat uw internationaal paspoort tijdens jullie vasthouding niet werd ingehouden niet overeen.

Voorafgaand is het zeer bevreemdend dat men bij uw vasthouding enkel uw binnenlands paspoort heeft ingehouden, en niet uw internationaal paspoort, terwijl er u toen wel een reisverbod werd opgelegd. Toen u gevraagd werd waarom zij toen uw (internationaal) paspoort niet hebben ingehouden, bleef u erbij dat u geen reisdocumenten diende af te geven en dat zelfs niet naar uw internationaal paspoort gevraagd werd (CGVS p.9, 14).

Uw man beweerde echter dat er tijdens jullie aanhouding wel naar uw internationaal paspoort werd gevraagd, maar dat u had geantwoord dat dit was verlopen, waardoor enkel uw binnenlands paspoort werd ingehouden (CGVS man p.3).

Geconfronteerd met de bewering van uw man dat er toen naar uw internationaal paspoort werd gevraagd, stelde u enkel dat u zich dit niet kon herinneren (CGVS p.14).

Het is echter weinig aannemelijk dat u zich in de gegeven omstandigheden niet kon herinneren hoe u erin geslaagd bent uw internationaal paspoort bij te houden.

Hiermee samenhangend is het zeer bevreemdend dat er op 22/07/2013 nog een internationaal paspoort voor jullie minderjarige zoon werd uitgegeven terwijl er voordien tegen jullie (de ouders) een reisverbod werd ingesteld en er tegen jullie, naar jullie verklaringen, bovendien een strafzaak lopende was (zie documenten; CGVS p.10, CGVS man p.4).

Dergelijke incoherentie en bevreemdende gang van zaken komt dan ook weinig overtuigend over.

Verder is het evenzeer weinig aannemelijk dat jullie in de gegeven omstandigheden het risico namen Tadzjikistan per vliegtuig en met het vertoon van uw internationaal paspoort via de luchthaven van Dushanbe te verlaten.

Bovendien is het bevreemdend dat jullie hier probleemloos in slaagden ondanks het feit dat er een reisverbod tegen jullie was uitgevaardigd en er een week voor jullie vertrek nog een convocatie naar jullie werd toegestuurd.

Gevraagd naar uw inschatting van het risico om op dergelijke wijze Tadzjikistan te verlaten, gaf u onder meer aan dat er nog geen opsporingsbevel tegen jullie was uitgevaardigd.

Ook uw man gaf ter rechtvaardiging aan dat jullie toen nog niet in opsporing waren (CGVS p.9, CGVS man p.3).

Gelet op de door jullie geschetste omstandigheden is het echter niet aannemelijk dat jullie een dergelijk risico namen.

Zo was er reeds een uitreisverbod tegen jullie uitgevaardigd en liep er ook reeds een politieonderzoek tegen jullie beiden.

Daarenboven hadden jullie verzuimd in te gaan op de convocatie overeenkomstig dewelke jullie een week voor jullie uitreis op het politiekantoor dienden te verschijnen.

Gelet op deze omstandigheden, die erop wijzen dat jullie toen reeds door jullie autoriteiten werden gevisieerd en jullie autoriteiten klaarblijkelijk wilden vermijden dat jullie het land zouden verlaten, is het weinig aannemelijk dat zij pas effectieve maatregelen zouden nemen om jullie te beletten te reizen nadat jullie waren vertrokken - uw man stelde immers dat door de opsporingsberichten jullie niet meer in staat zouden zijn geweest Tadzjikistan per transport te verlaten (CGVS man p.2).

De bewering als zou uw man kennissen hebben gehad bij de personen die de tickets controleren kan evenmin overtuigen.

Naast het blote karakter van deze bewering is het weinig logisch dat jullie enerzijds stellen dat er geen risico voor jullie zou zijn om het land met vertoon van paspoort te verlaten omdat jullie (toen) nog niet

werden opgespoord om nadien dergelijke kennisen aan te halen die jullie geholpen zouden hebben bij het verlaten van Tadzjikistan (CGVS p.10).

Indien jullie in de overtuiging waren dat er geen risico was daar er toen nog geen opsporingsberichten tegen jullie waren, is het onduidelijk waarom jullie desgevallend dergelijke kennisen gecontacteerd zouden hebben.

Gezien de wijze en omstandigheden waarin jullie Tadzjikistan verlieten kon worden verwacht dat jullie concrete, logische en eenduidige verklaringen aflegden betreffende de wijze waarop jullie erin slaagden het risico bij een paspoortcontrole in de gegeven omstandigheden te rechtvaardigen of te verantwoorden.

Dit is echter geenszins het geval wat de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsrelaas dan ook verder ondermijnt.

Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten en uw bewering als zouden u en uw man officieel in Tadzjikistan worden gezocht."

Waar verzoekers nog aanvoeren dat verzoekster sinds haar verhoor op 4 december 2013 contact opnam met (G.) om te informeren naar de finale versie van het rapport, dient opgemerkt dat zij tijdens het verhoor verklaarde dat zij na haar ontslag nog sprak met enkele mensen, doch de beweerdde problemen die zij ondervond, niet vermeldde en dat zij verder geen contact met iemand wilde (zie verhoorverslag p. 12, 13).

Dat zij vervolgens na het verhoor op 4 december 2013 plots contact zou opnemen met (G.) om te informeren naar de staat van het rapport, terwijl zij tijdens haar verhoor verklaarde met niemand contact te willen, doet vermoeden dat het hier om een loutere *post factum*-verklaring gaat.

Er dient op gewezen te worden dat verzoekers reeds in mei 2013 vastgehouden werden door de politie en pas in september 2013 Tadzjikistan verlieten.

De bestreden beslissingen wijzen er bovendien terecht op dat het niet aannemelijk is dat niemand van de overige bij het rapport betrokken personen, op de hoogte is van de problemen die verzoekers daaromtrent zouden gekend hebben.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkele inhoudelijke motivering voeren tegen de volgende vaststellingen in de bestreden beslissingen: *"De brieven van 'International Planned Parenthood Federation', uw werkboekje, een contract tussen 'International Planned Parenthood Federation' en 'Tadzjik Family Planning Alliance', het voorlopige rapport aangaande HIV, preventie en de situatie van prostitués in Tadzjikistan, de 2 verslagen van focus groepen, een verslag van een vergadering betreffende de toestand van prostitués en HIV in Tadzjikistan en het bewijs van tewerkstelling bij 'Tadzjiek Family Planning Alliance' geven aan dat u inderdaad een voorname positie had binnen de NGO 'Tadzjiek Family Planning Alliance' en dat u een directe betrokkenheid had bij de opmaak van het rapport rond HIV en de toestand voor prostitués in Tadzjikistan. Deze zaken worden echter in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken.*

Jullie huwelijksakte, het geboortebewijs van jullie kind, uw diploma, het rijbewijs van uw man, de internationale paspoorten van u, uw man en jullie kind, het binnenlands paspoort van uw man en de vliegtuigtickets bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven. Bovendien geeft het ook informatie over jullie reistraject naar België dewelke evenwel niet in twijfel wordt getrokken in bovenstaande motivering.,

Het attest ter bewijs van de werkactiviteiten van uw man in Tadzjikistan, een uitnodigingsbrief van de 'Cambridge Education Group' voor uw man en zijn werkboekje indiceren dat uw man inderdaad een zaak runde waarin hij studenten naar een buitenlandse universiteit stuurde wat evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De enveloppe geeft enkel aan dat bepaalde documenten vanuit Tadzjikistan werden opgestuurd.

De 6 convocaties geven vooreerst geen informatie naar de redenen waarom jullie als getuige werden opgeroepen. Bijgevolg kunnen deze op zichzelf, zonder geloofwaardige verklaringen om deze te ondersteunen, aan jullie vervolgingsfeiten worden gelinkt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er in Tadzjikistan een zeer hoge mate van corruptie aanwezig is waardoor er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Dit relativeert dan ook verder de bewijswaarde van dergelijke documenten en wegen dan ook niet op tegen de ongeloofwaardigheid die in jullie verklaringen werd vastgesteld.

De 2 internetartikels (die handelen over de beknotting van de politieke oppositie in Tadzjikistan die het religieus extremisme in de hand kan werken en de repressieve houding van de Tadzjiek autoriteiten ten aanzien van de NGO 'Amparo'), het US State Report over situatie in Tadzjikistan en een internetbrief waarin de Verenigde Staten zijn bezorgdheid uit over de sluiting van de Tadzjiek NGO

'Amparo' geeft informatie over de algemene situatie in Tadzjikistan en over de problemen die de NGO 'Amparo' heeft gekend. U noch de organisatie waarvoor u werkte komen evenwel in de betreffende artikelen voor waardoor deze niet kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas. U gaf immers ook aan dat geen enkele organisatie over uw problemen heeft bericht en dat uw organisatie nooit problemen heeft gekend voor de draft van het bewuste rapport (CGVS p.12, 8)."

Deze vaststellingen dienen dan ook als vaststaand beschouwd te worden.

Verzoekers duiden bovendien niet aan op welke wijze de bij het verzoekschrift gevoegde huwelijksakte en hun "bijlagen 26" (stukken 3 en 4) de motieven van de bestreden beslissingen zouden (kunnen) wijzigen.

Gelet op het voorgaande wordt vastgesteld dat asiolverhalen van verzoekers niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Er wordt derhalve niet worden aangenomen dat verzoekers een vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake hun relazen en de elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij Z.N..

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij Z.N..

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE